

Voorwoord

Datum 28-12-2020

Datum

28-12-2020

Folio weergave

[Download gedrukte versie \(PDF\)](#)

JCDI

JCDI:ADS248135:1

Vakgebied(en)

Belastingrecht algemeen (V)

Traditiegetrouw openen wij het nieuwe jaar van Vakstudie Nieuws met een Oud & Nieuw-nummer. In dit bijzonder nummer geven wij een overzicht van de belangrijkste fiscale ontwikkelingen in het jaar 2020 en een vooruitblik op het nieuwe jaar 2021.

Het jaar 2020 was alweer de 75ste jaargang van Vakstudie Nieuws en met dit nummer openen wij de 76ste jaargang en er zullen ongetwijfeld nog vele jaargangen volgen. Het fiscale nieuws wordt elk jaar meer en meer. De Redactie van Vakstudie Nieuws beoogt op evenwichtige wijze fiscaal nieuws te brengen en te commentariëren met voldoende aandacht voor de verschillende gezichtspunten omtrent een arrest, een uitspraak, een besluit etc., zodat iedere abonnee – of men nu adviseur, inspecteur, rechter of wetenschapper is – er iets van zijn of haar gading in aantreft. Tot onze taak rekenen wij ook het commentariëren van fiscale wetsvoorstellen, veelal in bijzondere nummers. Hiermee creëren wij wetsgeschiedenis, waarop later in de praktijk en in gerechtelijke procedures kan worden teruggevallen. Dat doen wij ook met de internetconsultaties van wetsvoorstellen, een fenomeen dat ook in 2020 weer een groot aantal keren is benut, teneinde tot een meer voldragen wetsvoorstel te komen. Lezersenquêtees laten stelselmatig zien dat u onze activiteiten waardeert en ondersteunt.

Ook het jaar 2020 is, zoals elk jaar, weer een enerverend jaar geweest, vooral vanwege de corona-pandemie die in het voorjaar ook Nederland bereikte en waarvan we voorlopig nog niet zijn verlost. Hele economische sectoren gingen letterlijk op slot – al dan niet intelligent of beperkt – en de overheid heeft enorme bakken met geld uitgegeven om ondernemers financieel te ondersteunen en zij doet dat nog steeds. Of het genoeg zal zijn, zal de toekomst uitwijzen. Het begrotingstekort zal in elk geval tot astronomische hoogte worden opgestuwd, zoals wij al vele jaren niet hebben gekend. Dit zal overigens niet alleen in Nederland het geval zijn.

Op fiscaal wetgevend gebied lag de nadruk traditiegetrouw weer op het najaar, alle mooie beloften ten spijt om wetsvoorstellen eerder bij het parlement in te dienen. Ook in 2020 heeft het parlement zich weer beklaagd over de enorme hoeveelheid wetsvoorstellen die in krap drie maanden tijd door het parlement is gejaagd; en dan had men het afgelopen jaar nog 'geluk' dat Prinsjesdag bijna een week eerder viel dan het jaar ervóór. Een andere jaarlijks terugkerende klacht van het parlement is dat elk kabinet tot op heden steeds verzamelwetsvoorstellen indient, waarin het zoet en het zuur voor de burger in één wetsvoorstel is verenigd. Daardoor heeft het parlement nauwelijks een reële keuze om een wetsvoorstel niet aan te nemen. De Eerste Kamer heeft afgelopen najaar daarover zelfs een motie aangenomen, waarin zij het kabinet oproept om hiermee te stoppen. Die klacht betrof vooral de nieuwe Baangerelateerde Investeringskorting, kortweg BIK, die door middel van een nota van wijziging aan het Belastingplan 2021 is toegevoegd. Dit had ook naar onze mening inderdaad beter in een apart wetsvoorstel bij de Tweede Kamer kunnen worden ingediend.

Doorgaans is een pakket Belastingplan in het laatste jaar van een zittend kabinet op weg naar de uitgang beleidsarm en daardoor minder omvangrijk dan gebruikelijk. Het jaar 2020 was daarop de grote uitzondering. Het pakket Belastingplan 2021 bevatte maar liefst acht wetsvoorstellen die de Tweede en Eerste Kamer allemaal gelijktijdig moesten behandelen. Daar kwam nog bij het wetsvoorstel Beperking liquidatie- en stakingsverliesregeling dat eveneens gelijktijdig door het parlement moest worden behandeld. In totaal betrof het dus negen wetsvoorstellen. Logisch dat de rek er bij het parlement dan een keer uit is. Maar uiteindelijk bepaalt het parlement zelf zijn agenda en laat het dit gebeuren. Als het parlement zijn taak serieus zou nemen, zou zij een keer ferm moeten zijn en niet moeten (willen) meewerken aan deze moordende agenda van het kabinet. Maar op dit punt ontbreekt het de Kamerleden aan politieke moed. Dus dit jaar 2021 zal het wel weer van hetzelfde laken een pak zijn.

Het jaar 2020 heeft ons in de inkomstenbelasting de sociale vlaktaks, ook wel vlaktaks plus genoemd, opgeleverd, met materieel twee en formeel drie tariefschijven. Verdere vereenvoudiging van de tariefstructuur ligt niet in de lijn der

verwachting. Wel is het box 2-tarief gestegen en stijgt het per 1 januari 2021 nogmaals, terwijl het algemene VPB-tarief, ondanks eerdere, zelfs wettelijke, beloften van het kabinet ongewijzigd op 25% is gehandhaafd. Dan had de stijging van het box 2-tarief naar mijn mening ook van tafel gemoeten. Dat de dga zich op dit punt niet al te sterk heeft geroerd, laat zich wellicht verklaren, doordat de reeds ingezette daling van het MKB-tarief in de VPB – in 2020 bedroeg dit 16,5% en in 2021 zal dit 15% bedragen – ongestoord voortgang kon blijven vinden. En te meer, nu het kabinet het winstniveau waarover dit lage VPB-tarief wordt berekend, opkrikt naar € 245.000 in 2021 en € 395.000 in 2022. Per saldo spint de dga hier toch garen bij, want de VPB-tariefdaling compenseert de ab-tariefverhoging ruimschoots, zodat het cumulatieve VPB- en ab-tarief toch daalt naar het ongekend lage niveau van ruim 37%. De spanning in de VPB tussen het hoge en het lage tarief neemt hierdoor enorm toe, wat onder meer effect heeft op de vraag of wel of niet een fiscale eenheid moet worden aangevraagd respectievelijk gecontinueerd. Voor mij was de verruiming van het winstniveau waarover het lage VPB-tarief wordt berekend, een van de verrassingen van het pakket Belastingplan 2021 van afgelopen najaar.

In het verlengde hiervan trekt in de belastingadviespraktijk het wetsvoorstel Excessief lenen bij de eigen vennootschap nog steeds veel aandacht, zeker toen vóór de zomer van 2020 het definitieve wetsvoorstel werd ingediend bij de Tweede Kamer. Belangrijke verbetering in dit wetsvoorstel is dat de dubbele belastingheffing, waartoe het consultatiewetsvoorstel leidde, is geëlimineerd. Nu is het effect van deze maatregel dat de box 2-heffing naar voren wordt gehaald voor zover de dga voor meer dan € 500.000 heeft geleend van de bv. De dga betaalt dus enkel eerder, niet extra. 'Corona' heeft met zich gebracht dat de inwerkingtreding met één jaar is uitgesteld naar 1 januari 2023. Overigens verwacht ik niet dat van dit uitstel afstel komt.

Zoals elk jaar, was ook afgelopen jaar de box 3-heffing in de inkomstenbelasting weer steen des aanstoots. Omdat de Hoge Raad in juni van 2019 nog slappe knieën toonde door te oordelen dat de box 3-heffing misschien wel in strijd is met het Europese recht maar hij geen rechtsherstel kan bieden, is er voor het kabinet geen echte noodzaak om spoedig de box 3-heffing te herzien. Het plan van voormalig Staatssecretaris Snel van Financiën voor een nieuwe box 3 vanaf 2022, heeft de huidige staatssecretaris Vijlbrief vrij snel na zijn aantreden naar de prullenbak verwezen, en naar onze mening terecht. Het merkwaardige effect van Snels plan was dat een belastingplichtige die geen vermogen heeft, toch in box 3 zou worden belast. Dit kwam doordat bezittingen voor een hoger forfaitair rendement zouden worden aangeslagen dan waartegen de schuld mocht worden afgetrokken. Wel heeft de huidige staatssecretaris, als doekje voor het bloeden, binnen de huidige box 3-systematiek enkele aanpassingen doorgevoerd om de kleine spaarder te ontzien, zoals de verhoging van het heffingvrije vermogen naar € 50.000 (partners € 100.000). Merkwaardig neveneffect is dat belastingplichtigen met een vermogen tussen pakweg € 31.000 (partners € 62.000) en € 50.000 (partners € 100.000) toch aangifte inkomstenbelasting moeten (blijven) doen, terwijl zij geen box 3-belasting zijn verschuldigd. Reden hiervoor is dat het hogere heffingvrije vermogen niet mocht doorwerken naar de inkomensafhankelijke regelingen, zoals de toeslagen. Ik vrees dat dit in de praktijk nog het nodige gedoe zal opleveren, want welke belastingplichtige in dit vermogenssegment zal zich realiseren dat hij wel aangifte moet doen, nu hij geen box 3-belasting is verschuldigd? Dat tegenover deze verhoging van het heffingvrije vermogen het tarief in box 3 met één procentpunt moest worden verhoogd naar 31%, irriteert alleen maar. Of het parlement echt bereid is iets aan de voor spaarders onrechtvaardige box 3-heffing te doen, laat zich inmiddels serieus betwijfelen, want er lag een panklaar amendement voor van de SP-fractie waar de Tweede Kamer enkel mee hoefde in te stemmen. Dat dit niet is gebeurd, acht ik een veeg teken, alle mooie parlementaire woorden ten spijt. Het amendement was niet ideaal maar zelfs dit bleek dus niet haalbaar. Er komt nu eerst een onderzoek naar de vraag of een heffing op basis van het reële rendement, al dan niet door middel van een tegenbewijsregeling, haalbaar is en of de zogenoemde 'ketenpartners', zoals financiële instellingen, de daarvoor noodzakelijke gegevens kunnen aanleveren. Hiermee heeft Vijlbrief dus tijd gekocht en de herziening van box 3 feitelijk op het bordje van het nieuwe kabinet gelegd.

Twee maatregelen hebben afgelopen najaar de aandacht getrokken en dat betreft de Baangerelateerde Investeringskorting, kortweg de BIK, en de overdrachtsbelastingmaatregelen om starters op de woningmarkt een handje te helpen. Maar met betrekking tot beide maatregelen wordt serieus getwijfeld of die hun doel zullen bereiken.

Investeringsubsidies zijn over het algemeen weggegooid geld – *'dead weight loss'* – omdat iedere ondernemer uit lijfsbehoud genoodzaakt is om te investeren. Dus de BIK zal er niet toe leiden dat ondernemers hierdoor meer zullen investeren. Dat weet het kabinet ook wel, zodat het ambitieniveau aanzienlijk lager is gesteld en het kabinet met deze maatregel enkel hoopt investeringen die toch al zouden plaatsvinden maar vanwege de coronacrisis zijn uitgesteld, naar voren te halen. Enkel een verschuiving in de tijd dus. En dat kost dan maar liefst € 2 mrd. per jaar, voor de komende twee jaren. Dat is een hoop belastinggeld voor enkel een verschuiving in de tijd. Vereist is ook niet dat de investering nieuwe banen oplevert. Het 'baangerelateerde' element in de BIK is enkel dat die is vormgegeven als een afdrachtvermindering loonheffingen. De BIK is bij amendement nog verhoogd van de oorspronkelijke 3% naar 3,9% voor investeringen tot en met € 5 mln. (voor investeringen daarboven is die verlaagd van 2,44% naar 1,8%) teneinde de BIK meer te laten toekomen aan het MKB. Overigens is naar mijn mening daarbij verzuimd het minimale bedrag per aanvraag te verminderen van de oorspronkelijke € 20.000 naar € 15.000, want het kabinet wilde een minimum-BIK per aanvraag van € 600. Nu bedraagt de minimale BIK per aanvraag € 780, waar € 600 kennelijk voldoende was. Bij de vormgeving van de BIK lijkt verder uit het oog te zijn verloren dat de BIK belast is met IB respectievelijk VPB, dus de BIK bedraagt geen 3,9% maar, afhankelijk van het

belastingtarief, minder. De vraag is mijns inziens dan terecht of die BIK wel zoveel zoden aan de dijk zal zetten, te meer omdat de boete bij onjuist handelen minimaal € 100.000 bedraagt. Opvallend vind ik dat het parlement amper vragen heeft gesteld over deze exorbitante minimumboete. Want die drukt natuurlijk onevenredig zwaar op het MKB, terwijl het nu juist de bedoeling was dat de BIK vooral ten goede zou komen aan het MKB. Ik denk dat menig MKB-ondernemer die bijvoorbeeld een investering doet van € 100.000 en derhalve een BIK krijgt van € 3900, bruto, zich nog wel eens achter de oren zal krabben of hij die BIK wel zal aanvragen, nu de boete minimaal € 100.000 bedraagt.

De motieven om starters op de woningmarkt in de overdrachtsbelasting te ondersteunen door middel van een vrijstelling en een hoger overdrachtsbelastingtarief voor beleggers, zijn uiteraard nobel. Probleem is alleen dat ze niet zullen werken. Dat komt doordat de woningmarkt structureel te krap is: er is nu eenmaal een (veel) te grote vraag naar (veel) te weinig (betaalbare) woningen. Dit zal betekenen dat de verkoper de overdrachtsbelastingbesparing voor starters zal inprijzen in de vraagprijs van de woning en beleggers zullen de hogere overdrachtsbelasting verdisconteren in hogere huren. Eind van het liedje zal zijn dat starters er niks mee zijn opgeschoten en huurders meer huur betalen. Maar in een verkiezingsjaar doen dit soort maatregelen voor de *bühne* het natuurlijk goed.

Een dieptepunt op wetgevend gebied van het afgelopen jaar was wat mij betreft het initiatiefwetsvoorstel van Tweede Kamerlid Snels (GroenLinks) betreffende de Spoedwet eindafrekening dividendbelasting. Kennelijk maken wij tegenwoordig wetgeving voor één enkel bedrijf. Unilever had immers nog maar net aangekondigd dat zij haar zetel zou verplaatsen naar Londen, of Snels kwam er met zijn Spoedwet overheen. Wat mij betreft een duidelijk voorbeeld van een jaloeziebelasting, want die eindheffing geldt alleen als de vennootschap zijn zetel verplaatst naar of grensoverschrijdend reorganiseert met een land zonder dividendbelasting of met een 'step up'. Typisch voorbeeld van zo'n land is het Verenigd Koninkrijk, het land waarnaar Unilever haar zetel verplaatst. Dat het wetsvoorstel broddelwerk is, blijkt ook wel uit het feit dat het inmiddels alweer driemaal ingrijpend is gewijzigd, waarbij ook de inwerkingtredingsdatum is opgeschoven. Omdat het nadrukkelijk de bedoeling is om Unilever (en in de toekomst eventueel Shell) 'te pakken' en het MKB te ontzien, bevatte het oorspronkelijke wetsvoorstel een drempel van € 750 mln. netto-groepsomzet. Omdat al snel duidelijk werd dat dit mogelijk verboden staatssteun zou opleveren, werd in de tweede versie die drempel geschrapt. Daardoor kreeg ook het hele MKB met deze eindheffing dividendbelasting te maken. En om dit te voorkomen, is in de derde versie de oorspronkelijke drempel vervangen door een aftrekbedrag van € 50 mln. 'zuivere winst'. Aangezien elk bedrijf € 50 mln. mag aftrekken van de eindafrekeningswinst, ook Unilever, is niet langer sprake van verboden staatssteun. Maar dat deze eindheffing mogelijk in strijd is met het EU-recht en/of de belastingverdragen, is een heel serieus risico. Deze dreigende eindheffing heeft Unilever er in elk geval niet van weerhouden om toch haar zetel te verplaatsen naar Londen. Kennelijk vertrouwt Unilever op de beschermende werking van het EU-recht en/of de belastingverdragen. Maar je zou toch hopen en wensen dat een Tweede Kamerlid eerst nadenkt en deskundigen raadpleegt, alvorens hij een initiatiefwetsvoorstel indient dat al snel weer moet worden gewijzigd.

Met ingang van 1 januari 2021 is de Nederlandse belastingwetgeving een nieuwe bronbelasting rijker, namelijk de bronbelasting op renten en royalty's die worden betaald aan landen met een winstbelasting van minder dan 9%. Alsdan heft Nederland maar liefst 25% bronbelasting over de rente en royalty. Niet dat die enige opbrengst zal opleveren, want de gebudgetteerde opbrengst is nihil. Dat getuigt wat mij betreft wel van realiteitszin, want aangenomen mag inderdaad worden dat ondernemingen hun rente- en royalty-stromen zullen herzien, zodra zij met die bronbelasting zouden worden geconfronteerd. Maar dit neemt niet weg dat er een nieuwe belasting is opgetuigd die belastingplichtigen, hun adviseurs en de Belastingdienst moeten uitvoeren en dat voor een opbrengst van nihil! In het kielzog van deze bronbelasting is het innovatieboxtarief per 1 januari 2021 verhoogd van 7% naar 9%.

Deze bronbelasting op rente en royalty's wordt per 2024 uitgebreid met dividenden, zo is al aangekondigd; het conceptwetsvoorstel is inmiddels ook al geconsulteerd. Aangezien de huidige dividendbelasting van 15% niet is afgeschaft – u kent de geschiedenis – zullen er vanaf 2024 dus twee bronbelastingen op dividenden gelden. Dubbele heffing treedt niet op, want uit het consultatiewetsvoorstel van afgelopen najaar blijkt dat de dividendbelasting van 15% mag worden verrekend met de bronbelasting van 25%. Maar eenvoudiger wordt het er ook niet op.

Weerbarstige problematiek is het afgelopen jaar niet minder weerbarstig geworden. Eind 2019 leek er met de internetconsultatie van het conceptwetsvoorstel Wet minimumbeloning zelfstandigen en zelfstandigenverklaring enig schot te komen in de problematiek van de (schijn)zelfstandigen. Maar na de enorme kritiek op dit wetsvoorstel – er was werkelijk niemand in het werkveld te vinden die dit conceptwetsvoorstel een goed idee vond – deelde de Europese Commissie de nekslag uit, toen bleek dat het verplichte werknemerschap bij een uurtarief van minder dan € 16 mogelijk in strijd zou zijn met het EU-recht. Einde oefening dus voor de Wet minimumbeloning zelfstandigen en zelfstandigenverklaring. Minister Koolmees van Sociale Zaken en Werkgelegenheid brandt er zijn vingers niet meer aan en schuift deze problematiek door naar het volgende kabinet. Hij koestert zijn pensioenakkoord dat hij deze kabinetsperiode heeft bereikt. Het nieuwe kabinet moet de problematiek van de (schijn)zelfstandigen maar oplossen. Die kan daarbij tevens gebruikmaken van de voorstellen van de Commissie Borstlap die afgelopen voorjaar over deze problematiek heeft gerapporteerd. Het moratorium op handhaving van de Wet DBA is in elk geval alweer verlengd tot 1 oktober 2021. En misschien vinden veel opdrachtgevers en opdrachtnemers dat wel een heel prettige situatie ...

Het absolute, absolute, absolute dieptepunt is al enige jaren natuurlijk de Toeslagenaffaire. Het blijft onbegrijpelijk hoe dit zo gruwelijk heeft kunnen misgaan. Afgelopen najaar konden we het van nabij meemaken door middel van de verhoren van de parlementaire ondervragingscommissie, maar na afloop daarvan blijft de vraag hoe dit zo gruwelijk heeft kunnen ontsporen. De verhoren zelf waren overigens ook geen hoogtepunt. Het Ministerie van Financiën wees naar het Ministerie van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, en omgekeerd. En lagere ambtenaren wezen naar hun bazen die weer terugwezen, omdat informatie hen niet zou bereiken. Dit was weer een typisch voorbeeld van waar er veel verantwoordelijk zijn, uiteindelijk niemand verantwoordelijk is. Maar ook het feit hoe gemakkelijk een burger, wanneer hij een foutje maakt, het stempel van opzet/grove schuld (O/GS) opgeplakt krijgt, was stuitend. Een bekend spreekwoord luidt 'fouten maken is menselijk' maar dat geldt blijkbaar niet voor de toeslagen. Fouten maken is daar synoniem aan frauderen. Onbegrijpelijk. En beangstigend is ook dat nergens uit blijkt dat iets soortgelijks zich niet op een ander terrein opnieuw kan voordoen. De rillingen lopen over mijn rug. Je zou toch verwachten dat er ergens een hooggeplaatste bestuurder is met gezond verstand die ingrijpt. Maar ik heb die niet kunnen vinden. Misschien is hier wel debet aan dat de hoog(st)geplaatste bestuurders op de ministeries veelal passanten zijn zonder inhoudelijke kennis van het vakgebied waarover zij de scepter zwaaien. Daardoor wordt de vakinhoudelijke problematiek niet be- en doorleefd en ontstaat een sfeer van 'na mij de zondvloed'.

Kijken we vooruit naar dit jaar 2021, dan zijn er in maart weer Tweede Kamerverkiezingen en zal er in het najaar hopelijk een nieuw kabinet zijn. De vraag is wat we van dit nieuwe kabinet op fiscaal gebied mogen verwachten. Dat is op dit moment natuurlijk nog volstrekt ongewis, maar ik schat in dat de bedrijfsopvolgingsregeling in de Successiewet hoge ogen zal gooien. Hij zal misschien (nog) niet worden afgeschaft – het is natuurlijk niet verstandig om bedrijven in coronatijd eerst met miljarden overheidssteun overeind te houden om ze vervolgens alsnog de nekslag te geven door, de vaak noodzakelijke, bedrijfsopvolging zwaar(der) te gaan belasten – maar dan toch in elk geval versoberd. Dus iedereen die van de huidige ruimhartige regeling nog gebruik zou willen maken, zou ik aanraden enige vaart te maken; het is zo weer 1 januari 2022. Overigens is mijn voorstel, al vele jaren, om de schenk- en erfbelasting af te schaffen. Hij levert relatief geen fluit op maar kost veel om hem uit te voeren. Het aantal mensen, zowel aan adviseurs- als aan inspecteurszijde, dat zich met deze belasting bezighoudt, staat niet in verhouding tot haar opbrengst. Dus op zijn Haags gezegd: Kap nâh met deze belasting!

Terug naar Vakstudie Nieuws. Zonder overdrijving kunnen we constateren dat het goed met ons gaat, als we in 2021 de 76ste jaargang ingaan. En ondanks onze hoge leeftijd zijn we nog lang niet oud en versleten. Alweer ruim vijf jaren geleden heeft Vakstudie Nieuws een nieuw kindje gebaard, TaxVisions. TaxVisions maakt gebruik van de moderne communicatiemiddelen van beeld en geluid en heeft tot doel om wekelijks het fiscale nieuws, zoals dat die week in Vakstudie Nieuws verschijnt, te visualiseren door middel van korte en duidelijke video's, waardoor een arrest, een besluit of een ander nieuwsitem (bijna letterlijk) 'tot leven wordt gewekt'. Wat Vakstudie Nieuws in woord en geschrift doet, doet TaxVisions in beeld en geluid. Beide vullen elkaar goed aan en de één is zeker geen vervanger van de ander. Wij hopen dat TaxVisions nog vele jaren met Vakstudie Nieuws verbonden zal blijven.

In dit Oud & Nieuw-nummer dat thans voor u ligt, hebben wij ervoor gekozen om, net als voorgaande jaren, de (cluster)redacteurs van Vakstudie Nieuws uit de onzichtbaarheid te laten treden en hen een podium te geven om op eigen naam en op persoonlijke titel een zelfgekozen thema uit te lichten en te belichten op hun vakgebied. De keuze van het onderwerp was vrij en dat heeft een, al zeg ik het zelf, leuk en boeiend inkijkje opgeleverd in wat de (cluster)redacteurs op hun eigen fiscale terrein zoal bezighoudt.

Zoals gezegd, brengen wij traditiegetrouw in dit bijzonder nummer een overzicht van de belangrijkste ontwikkelingen in wetgeving, beleid en jurisprudentie in 2020. Uiteraard, zouden wij haast zeggen, want dat is de basis om elk jaar bij de start van het nieuwe jaar een Oud & Nieuw-nummer uit te brengen. Het overzicht volgt voor elke rubriek de volgende vaste indeling:

- A. Wijzigingen die volgen uit de Bijstellingsregeling 2021;
- B. Wetswijzigingen die in de loop van 2020 in werking zijn getreden;
- C. Wetswijzigingen die per 1 januari 2021 in werking zijn getreden (inclusief overzicht van wijzigingen per 1 januari 2021 door inwerkingtreding van oudere wetgeving);
- D. Wetsvoorstellen die per 1 januari 2021 nog aanhangig zijn;
- E. Overzicht van belangrijke jurisprudentie en beleidsbeslissingen in 2020.

De kopij is afgesloten op 24 december 2020.

Wij hopen u met dit bijzonder nummer van dienst te zijn bij het afsluiten van het voorbije jaar en het maken van een frisse start in het nieuwe jaar. Wij wensen u in 2021 veel voorspoed en geluk in uw zakelijke en, belangrijker, in uw persoonlijke leven én niet te vergeten uw gezondheid, nu het ernaar uitziet dat de coronapandemie nog wel even zal voortduren.

Edwin Heithuis
Redactievoorzitter

Een indirecte vooruitblik

Het jaar 2020 was voor indirecte-belastingliefhebbers best een spannend jaar. Het Hof van Justitie EU deed onder meer uitspraak in de Nederlandse zaken over afrodisiaca (HvJ EU 1 oktober 2020, C-331/19 (Staatssecretaris van Financiën/X), V-N 2020/53.19) en de herziening ineens (HvJ EU 17 september 2020, C-791/18 (Stichting Schoonzicht), V-N 2020/47.21) en voegde aan de lange lijst van uitspraken op het terrein van de aftrek van voorbelasting weer een groot aantal uitspraken toe. Wat de nationale rechtspraak betreft werd, om maar een paar zaken te noemen, vooral uitgekeken naar de arresten van de Hoge Raad van 4 december 2020, 18/03680 en 19/01553, V-N 2020/63.13 en V-N 2020/63.14 over de BTW-vrijstelling voor het beheer van door een beleggingsfonds ter collectieve belegging bijeengebrachte vermogens.

Hoewel het op wetgevingsgebied in het jaar 2020 – afgezien van coronamaatregelen – relatief stil was, heeft de implementatie van Richtlijn (EU) 2017/2455 van de Raad van 5 december 2017 de Belastingdienst wel al de nodige hoofdbreken bezorgd. Die richtlijn beoogt de heffing van BTW op grensoverschrijdende internetverkoop van goederen en diensten te moderniseren en vereenvoudigen. Aan het wetsvoorstel tot implementatie van de richtlijn hebben wij een special gewijd (V-N 2020/37). De EU-richtlijn schrijft voor dat de lidstaten de wijzigingen met ingang van 1 januari 2021 correct en volledig moeten uitvoeren. Omdat dat voor alle betrokkenen te kort dag is, heeft Nederland (en overigens ook Duitsland) uitstel gevraagd tot 1 januari 2022. Zoals het er nu naar uitziet, is Nederland echter verplicht de voorziene wijzigingen per 1 juli 2021 te implementeren. Zelfs bij inwerkingtreding op die datum zal het erom spannen of de systemen van de Belastingdienst voldoende zullen zijn toegerust om de voorziene wijzigingen te ondersteunen.

Verder werd op de valreep van het jaar 2020 een voorstel van de Europese Commissie aan de Raad gepubliceerd naar aanleiding van een verzoek voor een derogatiemaatregel als bedoeld in art. 395 lid 1 Btw-richtlijn, dat Nederland in de zomer van 2020 heeft ingediend (Europese Commissie 17 november 2020, COM(2020) 728 final 2020/0323 (NLE)). Die maatregel moet de Nederlandse fiscus ontlasten van het werk dat zonnepaneelhouders en andere (zeer) kleine ondernemers meebrengen. Verzocht is om een algehele aftrekbeperking voor goederen en diensten die dergelijke ondernemers voor meer dan 90% voor privédoeleinden, voor andere dan bedrijfsdoeleinden en voor niet-economische activiteiten gebruiken. In het voorstel aan de Raad wordt als ingangsdatum van de maatregel 1 januari 2021 genoemd en als einddatum 31 december 2023, met een mogelijkheid tot verlenging. De beoogde ingangsdatum lijkt op dit moment wel erg ambitieus.

Tot slot de Brexit. Ten tijde van het schrijven van deze bijdrage is er nog geen 'deal' en zullen we waarschijnlijk tot het einde van 2020 in spanning blijven of een handelsakkoord tot stand komt.

Cora Ettema

A typical day at the (home) office

Het afgelopen Belastingplan was bewogen. Niet met de beste wetgeving, zo leerde ons kritische commentaar op bijvoorbeeld de tariefdifferentiatie in de overdrachtsbelasting, de wijzigingen in box 3 en de Baangerelateerde Investeringskorting (BIK). Wat mij daarbij wederom opviel, is de omvang die in de verschillende wetgevende fases werd geproduceerd. Anders dan andere jaren heb ik me meer gestoord aan de reden van die omvang: het vraag- en antwoordspel tussen regering en de diverse Kamerfracties. Ik kies daarbij geen kant. Ik heb me namelijk zowel gestoord aan de kwaliteit van de vragen ("dit had je kunnen weten als je het wetsvoorstel gelezen had"), maar ook aan de soms nietszeggende of herhalende antwoorden. Is de fiscaliteit dan echt te moeilijk geworden? Zijn de Kamerleden niet goed voorbereid? Vindt er als gevolg van corona minder overleg binnen (of tussen) de fracties plaats, waardoor er meer doublures waren dan anders? Ik hoop dat de wetgever en de diverse Kamerleden hier ook op reflecteren. Dit lijkt me nuttig, omdat er nogal wat nieuwe, belangrijke wetgeving aan zit te komen. Dat komt niet alleen door de verkiezingen die in maart 2021 gepland staan. Evenmin doordat de coronasteun op de een of andere manier terugverdiend en betaald zal moeten worden. Er zijn ook 'good oldies' op het verwachtingenlijstje. Het 'zelfstandigen'-vraagstuk hangt al jaren boven de markt, maar het ziet er naar uit dat hier in 2021 meer concrete stappen zullen worden. In het afgelopen Prinsjesdag-traject zijn in het verlengde daarvan ook de nodige amendementen en moties aangenomen, bijvoorbeeld over een onderzoek naar een rechtsvormneutrale ondernemerswinstbelasting. Dit hangt niet alleen aan de vergelijking 'werknemer – IB-ondernemer – dga', maar ook aan bijvoorbeeld het wetsvoorstel personenvennootschappen dat onlangs weer nieuw leven is ingeblazen. Een duidelijke afbakening van de diverse 'functies' is dan essentieel. Als ondernemingswinsten rechtsvormneutraal worden belast, moet ook de arbeidscomponent rechtsvormneutraal worden belast en datzelfde geldt voor bijvoorbeeld beleggingsvermogen. Een duidelijke scheiding van de functies scheelt bovendien 'box hop-arbitrage'. En als we het inkomensbegrip goed afbakenen, kunnen we andere 'zware' wetgeving daar mooi op aan laten sluiten. Ik doel dan bijvoorbeeld op de bedrijfsopvolgingsregelingen (BOR). In de praktijk wordt al jaren een voorbehoud gemaakt: zijn die regelingen nu te ruim, of juist te beperkt? Is vastgoedexploitatie nu beleggen of ondernemen? Op andere onderdelen speelt veel nadrukkelijker de roep om vereenvoudiging, zoals ten aanzien van de eigen woning. Op

dat vlak verwacht ik op korte termijn evenwel nog geen verandering. Deels zou het hier kunnen gaan om een probleem dat zichzelf gaat oplossen. Zo zal het lenen bij de eigen bv voor de eigen woning met ingang van 2023 minder aantrekkelijk zijn dan nu, omdat het percentage waartegen de hypotheekrente aftrekbaar is, jaarlijks wordt beperkt. In 2031 krijgen sommige eigenwoningbezitters te maken met het verstrijken van de 30-jaar-renteaftrekperiode. Dit betekent een motivatie om de lening af te lossen. Tot slot leidt de huidige lage rente in combinatie met de huidige box 3-systematiek ertoe dat een eigenwoningsschuld in box 3 voordeliger is dan in box 1. Allemaal signalen, waarom het aantal eigenwoningleningen in box 1 zou kunnen afnemen.

Dat eenvoudige wetgeving soms derogeert aan politieke scoringsdrift is recentelijk bewezen in de overdrachtsbelasting. In de eens zo simpele overdrachtsbelasting – ik ga even voorbij aan het 'heugelijke feit' dat de economische eigendomsverrijking in de eerste lockdown-periode van 2020 haar 25^e verjaardag beleefde – kunnen we inmiddels ook kwartetten met de verschillende tarieven en vrijstellingen. De politiek leek welhaast doof voor de kritiek dat de introductie van de startersvrijstelling niet effectief en niet uitvoerbaar is.

Maar als dit kan, stel ik in het kader van vereenvoudiging een experiment voor met casusgebonden wetgeving. Ik noem als voorbeeld de introductie van een wet op de splitsing van rechtspersonen. In die wet (ik herhaal dat het slechts een proefballon is) kunnen we de bepalingen uit het Burgerlijk Wetboek opnemen en daarnaast alle fiscale wetgeving die relevant is voor de splitsing. Het voordeel daarvan zou kunnen zijn dat alle op de splitsing toepasselijke regelgeving overzichtelijk bij elkaar staat en de nummering aanzienlijk eenvoudiger wordt. Geen art. 334ee's en art. 14a's meer, maar gewoon weer art. 1 en volgende. Een ander voordeel is dat daarmee bepaalde, gelijkkluidende begrippen ook gelijkkluidend worden uitgelegd. Ik doel met deze cryptische omschrijving uiteraard op het meermaals als schizofreen aangeduide verschil in houding tussen de VPB- en de overdrachtsbelastinginspecteur ten aanzien van hetzelfde feitencomplex bij juridische splitsingen.

Kortom, deze bloemlezing geeft aan dat er ook in 2021 genoeg is om naar uit te kijken en er nog voldoende kan worden verbeterd. Ik zal daar mijn best voor doen. Dat 2021 uw jaar mag worden!

Jeroen Knuist

Uit de bocht vliegen

Het juridische verkeer in onze maatschappij is complex. Vele burgers zijn niet in staat zelf het woud aan regels te doorgronden. Daarom is het van groot belang dat zij een beroep kunnen doen op adviseurs die hen door dat woud gidsen. Advocaten, accountants, notarissen en belastingadviseurs zijn dergelijke adviseurs die de burger bijstaan of vertegenwoordigen in juridische zaken. Zij zijn in vele juridische situaties onmisbaar voor de burger. Het is daarom van groot belang dat de burger erop kan vertrouwen dat de door hem ingeschakelde adviseur bonafide is en zijn belangen binnen de kaders van het juridische speelveld op de best mogelijke wijze probeert te behartigen. En dit het liefst tegen een betaalbare prijs. In de meeste gevallen gebeurt dat ook. Goed opgeleide adviseurs zorgen ervoor dat de burger de juridische voetangels en klemmen weet te ontwijken. Helaas zijn er, zo leert de realiteit, ook adviseurs die uit de bocht vliegen. Die adviseurs moeten op de een of andere wijze gecorrigeerd kunnen worden. Voor advocaten, notarissen en accountants is dat wettelijk geregeld. Zij kunnen, als zij werkelijk ontsporen, via het wettelijke tuchtrecht als zwaarste sanctie uit hun ambt worden gezet. Voor belastingadviseurs is dat lastiger. Het beroep van belastingadviseur is namelijk niet wettelijk geregeld. Eenieder kan een bord op zijn deur spijkeren met de uiting 'belastingadviseur' erop. Belastingadviseurs die zijn aangesloten bij de beroepsverenigingen – zoals de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs of Register Belastingadviseurs – zijn echter onderworpen aan het tuchtrecht van die verenigingen. Zij kunnen, als uiterste sanctie, uit de vereniging worden gezet. Daardoor hoeven zij hun activiteiten als belastingadviseur echter niet te staken. Zij kunnen 'onder eigen vlag' het beroep van belastingadviseur blijven uitoefenen. Wanneer een belastingadviseur in de uitoefening van zijn beroep de strafrechtelijke regels overtreedt, kan hij door de strafrechter als bijkomende straf voor een bepaalde tijd uit het beroep van belastingadviseur worden ontzet.

In fiscale zaken kan een belastingadviseur ook worden getroffen door sancties. De fiscus kan namelijk op de voet van art. 2:2 Awb als uiterste maatregel bijstand of vertegenwoordiging door een belastingadviseur weigeren als tegen hem ernstige bezwaren bestaan. Die weigering is niet beperkt tot een concrete zaak. De fiscus is bevoegd een belastingadviseur algeheel te weigeren voor een bepaalde periode.

Voor de rechterlijke fase geldt een vergelijkbare regeling. Op grond van art. 8:25 lid 1 Awb kan een belastingadviseur door de belastingrechter – ambtshalve of op verzoek van de andere partij – worden geweigerd als tegen hem ernstige bezwaren bestaan. Deze bepaling is bedoeld als uiterste maatregel tegen adviseurs (gemachtigden of bijstandsverleners) van wie moet worden aangenomen dat hun optreden ernstige schade kan toebrengen. Dat is niet beperkt tot de schade toegebracht aan concrete individuele belangen van de cliënt. Van ernstige bezwaren kan ook sprake zijn als door het gedrag van de belastingadviseur een behoorlijke rechtsbedeling in gevaar wordt gebracht. Een groot verschil met de weigeringsmogelijkheid van de fiscus op de voet van art. 2:2 Awb is dat de weigering van de belastingadviseur door de belastingrechter is beperkt tot de concrete zaak en tot de instantie die de weigering heeft uitgesproken (HR 6 november

2020, 19/05365, V-N 2020/57.21). In de regel is dat geen probleem. Een weigering van een adviseur in een belastingprocedure komt gelukkig immers zelden voor en met de weigering in de concrete zaak zal veelal worden voorkomen dat verdere ernstige schade zal worden toegebracht. Uit de conclusie van A-G Wattel van 30 juni 2020, 19/05365, V-N 2020/39.13 kan echter worden opgemaakt dat dit in de fiscale praktijk niet altijd het geval is. Hij heeft in die conclusie het gedrag van een adviseur beschreven dat voor verschillende fiscale feitenrechtters aanleiding is geweest die adviseur te waarschuwen en vervolgens te weigeren. Deze weigeringen in de individuele zaken hebben kennelijk niet tot het beoogde resultaat geleid, gelet op de nadien door een fiscale feitenrechter gestelde prejudiciële vragen aan de Hoge Raad of een algehele weigering van een gemachtigde voor een bepaalde periode mogelijk is (Rechtbank Gelderland 6 augustus 2020, 18/2764, V-N 2020/40.9). Volgens A-G Wattel biedt de wettelijke regeling van art. 8:25 Awb daartoe de mogelijkheid. Hoewel de prejudiciële vragen nog niet zijn beantwoord door de Hoge Raad, is uit het genoemde arrest van 6 november 2020 echter inmiddels bekend dat het huidige art. 8:25 Awb volgens de Hoge Raad niet de mogelijkheid biedt tot een algehele weigering van een adviseur. Als de rechtspraak ter bescherming tegen het ernstig schade toebrengende gedrag van een adviseur wel de behoefte heeft aan een dergelijke sanctiemogelijkheid, moet de oplossing dus van de wetgever komen. Door via een wetswijziging erin te voorzien dat een adviseur – als uiterste maatregel – algeheel voor een bepaalde periode kan worden geweigerd, kan aan die behoefte worden tegemoetgekomen. Hiermee kan wellicht worden bewerkstelligd dat een adviseur vervolgens de bocht weer keurig neemt.

Ronald den Ouden

Gemeentefinanciën in 2021: het water aan de lippen, maar redding nabij?

Het jaar 2021 belooft ook voor de financiën van lokale overheden een spannend jaar te worden. Dat is het voor gemeenten al sinds de decentralisatie van zorgtaken. Maar dit jaar liggen ook daadwerkelijk voorstellen voor verbetering op tafel die hopelijk op de formatietafel belanden. Zo verscheen in 2020 een rapport voor herziening van de gemeentelijke belastingen als onderdeel van de bouwstenen voor een beter belastingstelsel. Bij de waterschappen ligt een rapport van de Commissie Aanpassing Belastingstelsel en ook voor de provinciale belastingen worden momenteel door een ambtelijke werkgroep voorstellen voor wijziging van de eigen belastingbronnen uitgewerkt. Daarnaast liggen er plannen voor herziening van het verdeelmodel op basis waarvan de gelden uit het gemeentefonds en het provinciefonds in de toekomst zullen worden verdeeld (V-N 2020/64.19).

Dat er iets aan de financiële situatie van gemeenten moet veranderen om te voorkomen dat lokale voorzieningen massaal verdwijnen, daarvan lijken vriend en vijand inmiddels wel doordrongen. In 2019 leverden Nederlandse gemeenten ruim € 800 mln. in op hun eigen vermogen. Gemeenten gaven in 2019 voor ongeveer € 1 mld. meer dan begroot uit aan jeugdzorg en de Wmo. Over 2019 heeft circa 60% van de gemeenten een tekort, waarvan circa 25% voor het derde jaar op rij. Uit een in 2020 door BDO uitgevoerde *benchmark* bleek dat inmiddels meer dan 200 van de 355 Nederlandse gemeenten financieel gezien in het rood staan. Het oorspronkelijk verwachte tekort op de begroting 2020 van Nederlandse gemeenten bedroeg circa € 1 mld. En daarin zijn de gevolgen van Covid-19 nog niet meegenomen. Hoewel het Rijk heeft toegezegd gemeenten reëel te compenseren voor gemiste inkomsten en extra uitgaven door corona, zullen sommige gemeenten vermoedelijk toch met tekorten blijven zitten (V-N 2020/43.3).

Onlangs verscheen het rapport 'Beginselen versus praktijken' van Stichting decentraalbestuur.nl waarin de decentralisaties naar gemeenten van de afgelopen vijftien jaar worden geëvalueerd en waarin verbetervoorstellen worden gedaan. Opvallende conclusie in dit rapport is dat de voorwaarden voor veel decentralisaties worden geregeld in een kabinetsformatie en vastgelegd in regeerakkoorden. De decentrale overheden hebben niet of nauwelijks invloed op de afspraken die hier worden gemaakt. De onderzoekers bevelen in dit rapport aan om lokale overheden zeggenschap te geven over de afspraken die hen rechtstreeks raken om te voorkomen dat in de formatie onrealistische afspraken worden gemaakt. Zowel de herziening van de verdelingssystematiek van het gemeentefonds als de voorstellen voor herziening van zowel het gemeentelijke als provinciale belastinggebied zijn vooruitgeschoven richting een nieuw kabinet. Een kabinet dat ook oplossingen op de langere termijn zal moeten bedenken om de financiële gaten die Covid-19 heeft geslagen in de rijksbegroting te dekken. Wellicht dat deze ongeëvenaard moeilijke situatie wat betreft de overheidsfinanciën ook de formatie anders dan anders zal maken. En dat de vanuit het Rijk vaak geuite één-overheid-gedachte ook in daden wordt omgezet als het gaat om hervorming van de lokale overheidsfinanciën.

De ambtelijke werkgroep die voorstellen voor de gemeentelijke belastingen deed ten behoeve van de bouwstenen voor een beter belastingstelsel, berekenden een benodigde vergroting van het eigen belastinggebied van gemeenten met € 6 mld. Dit bedrag is de uitkomst van een benadering die mij zeer aanspreekt, waarbij het onderscheid tussen verschillende door gemeenten uitgevoerde overheidstaken het uitgangspunt vormt. Gemeenten nemen 40% van de totale overheidsuitgaven voor hun rekening, terwijl de gemeentelijke belastingen maar 3% uitmaken van de totale belastingdruk. Veel van de taken voeren gemeenten uit in medebewind: er is in dat geval nauwelijks beleidsvrijheid. Het is decentrale uitvoering van rijksbeleid. Op de uitvoering van die taken worden maatschappelijk ook geen verschillen tussen gemeenten geaccepteerd. Denk aan de discussies over verschillen tussen gemeenten binnen het sociaal domein en/of aan verschillen tussen

gemeenten bij persoonsgebonden voorzieningen. De taken met veel beleidsvrijheid voor gemeenten, waarbij bovendien verschillen tussen gemeenten wel worden geaccepteerd, liggen in het fysieke, ruimtelijke en economische domein. Bij die taken ligt het voor de hand dat gemeenten die bekostigen met eigen heffingen. Om dat principe recht te doen, is vergroting van het eigen belastinggebied nodig met € 6 mld. De werkgroep stelde daarvoor onder meer herinvoering van de gebruikersbelasting OZB van woningen en introductie van een ingezetenenheffing voor. De bouwstenennotities werden echter wel geschreven vóór de coronacrisis. De overheidsmaatregelen als gevolg van die crisis hebben al heel wat geëist van het maatschappelijk draagvlak voor de overheid. Het introduceren van nieuwe belastingen vereist dan extra moedige politici. Maar wie weet: *'Desperate Times Call for Desperate Measures'*.

Arjen Schep

De Hoge Raad en de deelnemingsvrijstelling

Het afgelopen jaar 2020 heeft de Hoge Raad zich weer over diverse interessante zaken mogen buigen. Zelf heb ik met belangstelling uitgekeken naar zijn arresten over de toepassing van de deelnemingsvrijstelling. In mijn oog springen de zaken over schadevergoeding (HR 10 juli 2020, 18/03268, *BNB* 2020/160, *V-N* 2020/34.8), rente (HR 25 september 2020, 19/03616, *BNB* 2020/169, *V-N* 2020/47.11) en opties (HR 6 november 2020, 18/04686, *V-N* 2020/57.8) eruit. Bij deze zaken vraag ik mij steeds weer af wat de doelstelling van de deelnemingsvrijstelling is. Volgens de wet, art. 13 lid 1 jo. lid 9 Wet VPB 1969, is dat de verlengstukgedachte. Indien de onderneming van de belastingplichtige (moedervenootschap) deels in een deelneming (dochtervenootschap) wordt gedreven en de ondernemingen van de moedervenootschap en de dochtervenootschap in elkaars verlengde liggen, dan dient de deelnemingsvrijstelling te worden toegepast. Het is in mijn ogen dan juist dat het fiscale recht de economische werkelijkheid, waarin ondernemingen over diverse rechtspersonen worden verdeeld, niet hindert. Om met art. 13 lid 9 Wet VPB 1969 te spreken: de dochtervenootschap is niet een beleggingsdeelneming, maar, in mijn woorden, een ondernemingsdeelneming, die voor de belastingplichtige geen belegging vormt. Uit de drie hiervóór genoemde en in 2020 gewezen arresten blijkt mijns inziens telkens weer dat het doel van de deelnemingsvrijstelling voor de Hoge Raad de voorkoming van economisch dubbele belasting is. In de aantekening onder *V-N* 2020/57.8 staat dan ook onomwonden het volgende te lezen: "Als er nog twijfel was over het rechtskarakter van de deelnemingsvrijstelling – ne bis in idem – dan is die met dit arrest definitief verdwenen". Om die reden kan er, kort gezegd, uitsluitend sprake zijn van een opgesplitst belang bij een tot een deelneming behorend aandeel ingeval de optiehouder aannemelijk maakt dat de optieschrijver beschikt over het onderliggende aandeel. Deze door de Hoge Raad weergegeven strekking is natuurlijk niet nieuw en kennen we ook uit vele eerdere arresten. Eén wil ik hier noemen en dat is het beroemde arrest over de aankoopkosten deelneming (HR 24 mei 2002, 37.021, *BNB* 2002/262, *V-N* 2002/27.13). Deze overweging vind ik zelf erg lezenswaardig: "De deelnemingsvrijstelling strekt ertoe te voorkomen dat ter zake van de door de dochtervenootschap gegenereerde winst tweemaal vennootschapsbelasting wordt geheven, namelijk eerst bij de dochtervenootschap over de door haar behaalde winst, en nadat die winst is uitgekeerd aan de moedervenootschap, bij deze laatste over de aan haar uitgekeerde winst. De werking van de deelnemingsvrijstelling is te vergelijken met een belastingheffing als ware de dochter met de moeder geconsolideerd." Op grond van deze overweging oordeelde de Hoge Raad dat de aankoopkosten van een deelneming aftrekbaar zouden moeten zijn, al zouden die voor een 'normaal' bedrijfsmiddel niet aftrekbaar moeten zijn (immers, activeren ...). Deze overweging vinden wij bijna letterlijk, maar beknopter, terug in HR 23 september 2016, 15/02428, *BNB* 2017/11, *V-N* 2016/47.10. Ook dat arrest handelde over de toepassing van de deelnemingsvrijstelling op een schadevergoeding. Wat ik zelf intrigerend vind in de overweging in het arrest van 24 mei 2002, is de vergelijking met een fiscale consolidatie. Die vergelijking zie ik met enige goede wil ook in een ander belangwekkend arrest over de Mijnbouwwet terug, te weten HR 19 mei 2019, 17/05180, *BNB* 2019/130, *V-N* 2019/23.8. De deelneming (dochtervenootschap) ging in die zaak voor de belastingplichtige (moedervenootschap) als gevolg van een fusie een andere functie dan die als deelneming vervullen.

Kortom, de toepassing van de deelnemingsvrijstelling blijft interessante kwesties oproepen. Ik ben heel benieuwd wat 2021 ons brengt.

Hein Vermeulen